

Sodan jälkiseurauksia

Kirj. Julia S. Poyntz.
(Suomennos.)

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Sept. 9, 1919, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Siitä on kulunut lähes vuosi kun sota virallisesti loppui, mutta maailma on nyt kauempaan kuin koskaan ennen sen aiheuttamien vaikeuksien ratkaisemisessa. Oikeastaan se alkaa vasta hieromään silmiään nähdäkseen sodan hävityksen ja käsittääkseen sen kauhean hämmingin mihin nelivuotinen hävityksen halluus on sen heittänyt. Lehdet kertovat meille perin vähän tai ei ollenkaan asioiden todellisesta tilasta, ja me vaivumme välipitämättömyyteen, luottaen siihen, että kyllä ne Euroopan kansat jollakin tavalla laahaavat eteenpäin. Meidän omat vastuksemme, työasiamme, kaikki, mikä pyöri oman pienessä elämämme ympärillä, vetää meidän huomiomme pois siitä hirvittävästä murhenäytelmästä, jota meren takana esitetään. Me täällä emme käsitä, että Euroopan työläiset viruvat avuttomina työttömyyden ja nälkäkuoleman kauhun valtaamina ja ettei he ojentavat meille käsiinsä siinä toivossa, että Englannin ja Amerikan työläiset eivät heitä unhottaisi. Vasta sitten me alamme hieman käsittämään aseman todellista tilannetta, kun luemme niin maltillisen miehen, kuin englantilaisen Arthur Hendersonin lausunnon, että ennen talvea tulee lopullinen raivopuuska ja kaikki Euroopan kansat tulevat epätoivoiseksi, jolloin viimeisetkin sivistyksen rippeet hävitetään.

Niitä oli viisaita miehiä, jotka päättelivät, että sota ei tulisi kestäämään kautta kuukautta enempää ja että kaikki sotivat maat joutuivat vararikokoon, joka tekisi sodan jatkamisen mahdottomaksi. Mutta sota jatkui vain. Neljä pitkää vuotta se jatkui jolla ajalla sotivat kansat vajosivat syvenemälle ja syvenemälle velkataakan alle. Ne kiinnittivät kaikkensa viimeistä penniä myöten sekä lisäksi monen, vielä syntymättömän sukupolven onnen ja elämän voidakseen jatkaa sodankäyntiä. Kaikkien sotivien maiden valtiot olivat jo yksistään ovat lisääntyneet kahdella sadalla miljonnalla dollarilla. Jokaisen kansalaisen osalle lankeava verotaakka nousee nyt \$400, kun se ennen sotaa oli ainoastaan \$50. Jo kansalliselvityksin korkokkin yksistään on kymmenen miljoonaa dollaria vuodessa — kymmenen miljoonaa korkoa maksettavana murha- ja hävitysvälineistä, sensijaan kuin ihmisten hyvinvoinnista, kuten: paremmista asunnoista, paremmista kouluista, paremmista työpaikoista, paremmasta ravinnosta, työläisten vakuutuksesta sairauden, onnettomuuksien ja vanhuuden varalta.

Sen lisäksi, mitä on maksettu puhdasta rahaa yleisistä rahastoista, on olemassa vielä muukin tavattoman suuri lisäkustannus, jota lienee vaikea määrittellä, nim. sota-alueilla tapahtunut hävitys, joka ehkä maksaa yhtä paljon kuin itsestään sotakin, ehkä enemmänkin. Yksistään hävitetyissä laivoissa menettivät eri maat 15 miljoonaa tonnia, arvo seitsemän miljoonaa. Sodan aiheuttama vahinkoa kaupalle ja teollisuudelle on vaikea arvioida, mutta sekin on jättäjäsuuri.

Tämä riittääköön rahasta. Mutta entäs miehet? Kaikilla taistelurintamilla

la yhteensä lävi kuusikymmentä miljoonaa miestä kuolinkamppailua keskenään. Kahdeksan miljoonaa heistä kaatui taistelukentillä ja kaksi kertaa niin monta haavoittui. Kotiin jääneiden keskuudessa oli kuoleman sato melkein vielä suurempi kuin taistelurintamilla. Suorastaan sodan aiheuttamat verilyölyt, nälkähäät ja taudit hävittivät noin yhdeksän miljoonaa ihmistä. Lisäsen sodan tuhoamien ihmisten luvun tuoksi kauheaksi summaksi — 17,000,000 — melkein yhtä suuri kuin Englannin tai Saksan aikuisten kansalaisten luku oli ennen sotaa. Ajatelkaa hävitystä joka voisi pyyhkiäistä olemattomiin kokonaisen kansakunnan miljoonine ihmisolentoinen!

Paitsi varsinaista elämän hävitystä, täytyy laskea sodan kontolle myöskin ihmisen hävitys ja tarttuvien tautien leviäminen. Keuhkotauti, joka kehittyi tavattomassa määrässä vallihautojen hirvittävässä oloissa, sekä kotiin jääneessä väestössä puutteellisen ravinnon tähden — teviää nyt kaikkialle yli onnettoman Euroopan. Ammattihaureus, johon sodan aikana köyhyys pakotti naisia, sekä miesten luonnontun elämä vallihautoissa, ovat aiheuttaneet veneerit tautien tuhoisan leviämisen väestön suurimman osan keskuudessa. Kuppatauti raivoua Euroopassa ennen kuuluttomassa määrässä. Pyysillinen rappeutuminen uhkaa sen vuoksi, ei ainoastaan nykyistä sukupolvea, vaan kaikkia euroalaisen rodun tulevatkin sukupolvia. Ja entäs ihmisten toiveet ja onni? Entäs se epätoivo, jota sota on jälkeensä jättänyt? Voimmeko milloinkaan laskea kylmissä numeroissa ja dollareissa ja senteissä sitä ääretöntä surua, mikä ihmiskuntaa on kohdannut, sitä kotien hävitystä, onnen murtumista, rakastettujensa menettämistä ja sitä murhetta, jota ihmiskunta tuntee kaikkien kärsimystensä tähden? Kuinka me voisimmekaan kuvaila koko maailman tuskaa ja epätoivoa?

Eikä tässä ole vielä kaikki. Sodan loppuminen ei ole tuonut mitään huojennusta, mitään toivoa. Olosuhteet ovat melkein vieläkin huonommat kuin ennen. Koko taloudellinen järjestelmä on luhistunut. Se Euroopan väestö, joka on kasvanut teollisuuksien ympärillä kuten pienet korallieläimet suuressa koralliriutasessa, huomaavat yhtäkkiä nuo keskipisteet hävinneiksi. Pohja heidän alansa on murtunut ja he ovat joutuneet tuuliajolle kykenemättöminä ansaitsemaan tai ostamaan, ilman minikäänlaisia keinoja tuottamaan tai kuluttamaan — ilman työtä ja ilman ruokaa. Me tiedämme, että nykyisen taloudellisen järjestelmän aikana ihmiselämä on mahdollinen ainoastaan monimutkaisen tavarain vaihdon avulla. Luotto on välttämätön, jotta kalvannot ja tehtaat voivat käydä, se on se sydän, joka pumppuaa verta koko järjestelmään. Rautatie- ja meriliikenne on välttämätön kuppellettamaan tuotteita tehtaita kauppoihin, ruokatarpeita maalta kaupunkoihin ja hiiltä kaivannoista tehtaisiin, jota ilman ne eivät voi käydä. Me tiedämme, että kaikki luonnon raaka-aineet, kuten: puuvilla, villa, nahka, rauta y.m. täytyy jalostaa ennenkuin ne tulevat ihmisten käytettäväksi. Ja me tiedämme että työskentely pellolla tai tehtaissa on välttämätön ihmisille saadakseen palkkaa, jolla he voivat ostaa elä-

(Jatkoa toisella sivolla)

Luokkatietoinen työläinen

Siitä asti kuin ihmiskunnan historia on kirjoitettu, on tiedetty olleen ylempiä ja alempia kansaluokkia, se on: luonnonrikkauksien omistajia ja niistä osattomia. Nykyisessä yhteiskunnassa on kaksi pääasiallisinta luokkaa nim. työnantajat, luonnonrikkauksia valanneet teollisuuden harjoittajat, kapitalistit, jotka rikkautensa ja taloudellisen mahdinsa avulla levittävät vaikutuksensa valtiollisen hallituskoneistonkin yli sekä kaikille elämän aloille; ja toinen luokka, joka on pakotettu kamppitsemaan ja myymään työvoimaansa edelliselle luokalle. Edellisen luokan jäsenten lukumäärä on hyvin pieni, tuskinta heistä kerääntyisi tässä maassa Chicagon kokoinen kaupunki väkiluvultaan. Tähän viimeksi mainittuun luokkaan siis kuuluu tämänkin maan väestön suuri enemmistö.

Omistavan luokan aiheus, sorto ja riisto on pakottanut suuret työväen joukot ryhtymään jonkunlaiseen itsepuolustukseen eli taisteluun olemassaolonsa turvaamiseksi kapitalistiluokan riistoa vastaan, joka on uhannut ja yhä uhkaa riistolla hävittää työläisten puutteellisenkin elämän mahdollisuudet, puhumatta ollenkaan onnellisen ja yltäkylläisen elämän mahdollisuuksien hävittämisestä, sillä minkään aikakauden työtekevällä luokalla ei sellaista ole koskaan ollutkaan. Se itsepuolustus, johon työväenluokka on jo vuosia, tavalla tai toisella, ryhtynyt, on järjestymisen. Jo muinaisessa Kreikassa ja Egyptissä orjat, eli työläiset turvautuivat tähän keinoon. Työväenluokka on järjestymisellään joutunut taistelemaan työnantajaluokkaa vastaan vaatiessaan suurempaa osuutta niistä luonnonrikkauksista, joita se työnantajille tuottaa ja josta, mutta työnantajaluokka ei ole koskaan suopein mielin myöntänyt yhtään ainoastaan leivänannikkaa ryhtymättä vastustustoimenpiteisiin — usein hirmuisiin ja verisinkin. Tämä työväenluokan pyrkimys turvaamaan olemassaoloaan — nim. järjestymisen — on siis synnyttänyt taistelun, jota me nimitämme luokkataisteluksi näiden kahden luokan välille. Se on vanha taistelu, yhtä vanha kuin on ihmiskuntakin — koko ihmiskunnan historia onkin oikeastaan luokkataistelujen historiaa.

Vasta viimeisten vuosikymmenien ajalla on osa työväenluokkaa alkanut ajattelemaan, että tämä taistelu ei lakkaa koskaan ellei hävitetä niitä syitä, jotka sen synnyttävät. Sosialistit ovat ainoat, jotka ovat ratkaisseet selvällä ja yksinkertaisella tavalla sen kysymyksen miten omistavan luokan riisto ja sorto ja luokkien välinen taistelu kaikkine kurjuuksineen lopetetaan. Me sosialistit tahdomme hävittää luokkien olemassaolon, me tahdomme kaikkien luonnonrikkauksien, kaikkien tuotantolähteitten ja laitosten, kaiken yhteiskunnallisen rikkauten valtaamista taka-

ELONKORJAAJAN PALKKA

Elokuiset kuutamoiilat, satumaisen hämärät yöt taas saaneet on ajasta esiin elonleikkuu- ja korjaustyöt.

Kesä runsaat aarteensa antaa, sitä raataja simailee, kun riistaa rikkahan aittaaan, selkä köyryssä kantelee.

Kun aitat on hikkohon saatu ja päättäneet kaikki kesätyöt, on raatajan pimeät illat — ja nälkäisen näanteat yöt.

Lyyli N.

sin kaikille yhteiskunnan jäsenille — koko ihmiskunnalle. Sosialistien päämäärä on sellaisen yhteiskuntajärjestelmän luominen, jossa vallitsee täydellinen taloudellinen tasa-arvoisuus kaikkien yhteiskunnan jäsenten kesken. Tämä on meidän sosialistien luokkataistelun lopullinen päämäärä. Tämän päämäärään pyrkiessämme me käytämme poliittista sekä taloudellista järjestyneisyyttä.

Suurin osa työläisistä on järjestöissä vain niiden kautta hiukan suojellakseen itseään, hankkiakseen hiukan enemmän elämän välttämättömyksiä itselleen. Sillä luokkataistelumuodolla, jota he käyvät, ei ole siis mitään lopullista päämäärää tuon ikivanhan luokkien välisen taistelun lopettamiseksi ja pysyvän rauhan ja onnen saavuttamiseksi, kuten on meillä sosialisteilla. He eivät vielä käsitä omistavan ja omistamattoman luokan välisiä suhteita, he eivät käsitä, että nykyisen järjestelmän (kuten kaikkien aikojen) omistavan luokan valta ja voima perustuu luonnonrikkauksien valtaamiselle ja työtekevän luokan työn tulosten riistolle. Tällaiset työläiset vielä uskovat jonkun sallimuksen tai jumalallisen lain oikentavan omistavan luokan tuohon luonnonrikkauksien ja työn tulosten riistotasemaan. He eivät jaksa käsittää — kuten sosialistit tekevät — jotta ihmiskunnan enemmistön — työväenluokan — velvollisuus itseään ja koko ihmiskuntaa kohtaan on tuon etuoikeutetun luokan syrjäyttäminen vallasta. He eivät käsitä, että ainoastaan kaikkien kansojen enemmistö — työväenluokka — on ainoa, joka kykenee yhteiskuntaa uudelleen järjestämään kaikille hyödyllisellä tavalla. Ne työläiset eivät ole luokkatietoisia.

Näitä tällaisia työläisiä voidaan vielä narrata kaikenlaisilla keinoilla tukemaan omistavan luokan etuja. Ja ilman näitä luokkatiedottomia työläisiä ei kapitalistiluokka pysyisikään vallassa. Luokkatiedottomat työläiset antavat vaaliurnalla äänensä niille kapitalisteille, jotka lupaavat heille nyt heti, tänäpäivänä, jotakin lisämursia.

Luokkatietoinen työläinen ei työdy koskaan pienin antimiin, se tahtoo kaiken minkä se tuottaa. Vaaliurnalla ei luokkatietoinen työläinen äänestä jotakin lippekilistä porvaripoliitikoitsi-

(Jatkoa toisella sivolla)